

Ze was er dol op, maar houdt dit
Voor altijd toch geheim,
Slechts mij en u en niemand meer
Mag dit ontsluit zijn.

«Dat is de gewichtigste verklaring, die we nog
gehoord hebben», zei de Koning, terwijl hij zich
in de handen wreef; «laat dus de jury —»

«Als een der gezworenen er een jota van be-
grijpt», zei Alice, (ze was de laatste minuten zoo
grootgeworden, dat ze hoegenaamd niet schroomde,
hem in de rede te vallen), «geef ik hem een
dubbeltje. *Ik* kan er geen touw aan vastknoopen».

Al de gezworenen schreven op hunne leien:
«*Zij* kan er geen touw aan vastknoopen», doch geen
probeerde de beteekenis der verzen uiteen te zetten.

«Indien ze niets beteekenen», zei de Koning,
«bespaart ons dit verbazend veel moeite, daar
we ons dan niet hehoeven in te spannen met het
zoeken van een verklaring. En toch», zoo ging
hij voort, terwijl hij het papier op zijn knie uit-
spreidde en er met één oog naar keek, «en toch
schijnen nu deze verzen, bij nader inzien, wel
eenige beteekenis te hebben:

— «*«toch had zij mijn zwemkunst niet ge-
roemd»»* —

«Je kw
bij, zich
Harter
er uit a
(En dit
heelema
«Dat
zacht m
««*Wij*
gezwore
hij kree
taartjes
«Maar
keerden
«Wel
fantelijk
wees. «
««*Vóór*
een aar
Koningi
«Noo
ze de F
(De ong
niet me
zag, da